

vloeit voort dat het ook op de weg van de pgb-aanvrager ligt om zelf (tijdig) bij het college te informeren waar de voorziening met het toegekende bedrag kan worden aangeschaft (zie r.o. 4.1). Het college is immers onverkort verantwoordelijk voor een adequate compensatie en ten aanzien van een pgb impliceert dit dat het college moet kunnen aantonen dat met (de hoogte van) het pgb de noodzakelijke voorziening ergens daadwerkelijk kan worden aangeschaft.

5. Deze toevoeging is een uitroepstuk achter de (concrete betekenis van de) wettelijke systematiek. Het is niet aan het college om actief achter een pgb-aanvrager aan te gaan om duidelijk te maken waar en hoe hij het pgb kan inzetten, het is integendeel zo dat het aanvragen van een pgb impliceert dat men zelfstandig in staat is om de relevante beoordelingen in het hele pgb-proces zelf te maken (dan wel om daar anderen voor in te schakelen). Wie daartoe niet of onvoldoende in staat is, moet eenvoudigweg geen pgb aanvragen. In de wettelijke systematiek is en blijft de pgb-gerechtigde zelf de regisseur van de inzet van het pgb. Dat is natuurlijk ook precies de reden waarom 'de politiek' zich keer op keer zo'n warm voorstander betuigt van het pgb-instrument, maar deze uitspraak is wel de rechtstreekse consequentie — om niet te zeggen: keerzijde — van dat ongebreidelde politiek-bestuurlijke enthousiasme. Wie de desbetreffende verantwoordelijkheid niet aankan, behoort een afwijzing te krijgen (zie de imperatieve formulering van de tekst van art. 2.3.6 lid 2 Wmo 2015, in dit verband met name van onderdeel a). Wie dat ogenschijnlijk echter wel kán en dus recht heeft op een pgb, maar desalniettemin kennelijk onvoldoende woorden in daden weet om te zetten, moet daarvan zelf de gevolgen dragen. Dat is een evenwichtige risicoverdeling.
C.W.C.A. Bruggeman

AB 2022/142

HOF ARNHEM-LEEWARDEN

11 juli 2019, nr. 21-002025-18
(Mrs. E. de Witt, A. van Holten, L.J. Bosch)
m.nt. T.N. Sanders

Art. 184 Sr; art. 5:13 Awb

ECLI:NL:GHARL:2019:5754

Tijdens een controle duwt een advocaat een toezichthouder. Was dat een goed idee?

Verdachte stond op 16 september 2014 als advocaat zijn cliënt bij toen toezichthouders van de gemeente A, in het bezit van een machtiging tot binnentreden,

een controle wilden verrichten in een pand van zijn cliënt. Verdachte kon zich niet vinden in de manier waarop de toezichthouders te werk gingen, meer in het bijzonder niet dat in het pand (film-)beelden werden opgenomen. Hij heeft een van de toezichthouders een duw gegeven en daarmee de toezichthouder belemmerd in zijn werk. Dat verdachte het niet eens was met het maken van opnames door de toezichthouders, wat daar ook van zij, kan zijn handelen op geen enkele wijze rechtvaardigen. Door zijn handelen heeft verdachte er blijk van gegeven geen respect te hebben voor de autoriteiten.

Het hof neemt het verdachte kwalijk dat hij het feit heeft gepleegd terwijl hij aan het werk was in zijn professionele rol als rechtsbijstandsverlener. Een advocaat is bij uitstek iemand die de belangen van zijn cliënt dient te behartigen op een gedegen manier en de rust dient te bewaren in situaties die, zoals in deze zaak kennelijk het geval was, hectisch en ingrijpend voor een cliënt kunnen zijn. Met name deze omstandigheden maken dat het hof geen toepassing zal geven aan het bepaalde in artikel 9a van het Wetboek van Strafrecht, zoals gevorderd door de advocaat-generaal.

Het hof is van oordeel dat de door het openbaar ministerie oorspronkelijk aangeboden transactie, een geldboete van € 150,-, een passende straf is. Daarbij heeft het hof het verdachte betreffende uittreksel uit de justitiële documentatie van 28 mei 2019 betrokken, waaruit blijkt dat verdachte niet eerder ter zake van strafbare feiten onherroepelijk tot een straf of maatregel is veroordeeld.

Verkort arrest van de meervoudige kamer voor strafzaken van het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, zittingsplaats Leeuwarden, gewezen op het hoger beroep, ingesteld tegen het vonnis van de politierechter in de Rechtbank Overijssel van 28 maart 2018 met parketnummer 08-020276-15 in de strafzaak tegen:
Verdachte.

Onderzoek van de zaak

Dit arrest is gewezen naar aanleiding van het onderzoek op de terechtzitting van het hof van 27 juni 2019 en, overeenkomstig het bepaalde bij artikel 422 van het Wetboek van Strafvordering (hierna: Sv), het onderzoek op de terechtzitting in eerste aanleg.

Het hof heeft kennisgenomen van de vordering van de advocaat-generaal, strekkende tot vernietiging van het vonnis, bewezenverklaring van het ten laste gelegde feit en schuldigverklaring van verdachte ter zake van dit feit, zonder oplegging van straf.

Deze vordering is na voorlezing aan het hof overgelegd.

Het hof heeft voorts kennis genomen van hetgeen namens verdachte door zijn raadsman, mr. H.J. Smit, naar voren is gebracht.

Het vonnis waarvan beroep

Verdachte is bij het hiervoor genoemde vonnis vrijgesproken van het ten laste gelegde.

Het hof zal het vonnis waarvan beroep vernietigen en opnieuw rechtdoen, omdat het tot een andere bewijsbeslissing komt.

Ontvankelijkheid van het openbaar ministerie

De raadsman heeft geconcludeerd tot de niet-ontvankelijkheid van het openbaar ministerie in de vervolging van verdachte op (samengevat) de volgende gronden:

1. Willekeur en handelen in strijd met de goede procesorde;
 2. Tijdverloop in de procedure in hoger beroep en totale duur van het strafproces.
- Het hof en overweegt met betrekking tot deze gronden als volgt.

1. Willekeur

Bij de beoordeling van deze grond moet worden vooropgesteld dat in artikel 167, eerste lid, Sv aan het openbaar ministerie de bevoegdheid is toegekend zelfstandig te beslissen of naar aanleiding van een ingesteld opsporingsonderzoek vervolging moet plaatsvinden. De beslissing van het openbaar ministerie om tot vervolging over te gaan leent zich slechts in zeer beperkte mate voor een inhoudelijke rechterlijke toetsing in die zin, dat slechts in uitzonderlijke gevallen plaats is voor een niet-ontvankelijkverklaring van het openbaar ministerie in de vervolging op de grond dat het instellen of voortzetten van die vervolging onverenigbaar is met beginselen van een goede procesorde. Een uitzonderlijk geval doet zich voor wanneer de vervolging wordt ingesteld of voortgezet terwijl geen redelijk handelend lid van het openbaar ministerie heeft kunnen oordelen dat met (voortzetting van) de vervolging enig door strafrechtelijke handhaving beschermd belang gediend kan zijn. Het verweer wordt verworpen.

Goede procesorde

Niet-ontvankelijkverklaring van het openbaar ministerie is slechts aan de orde wanneer het vormverzuim daarin bestaat dat met de opsporing of vervolging belaste ambtenaren in het voorbereidend onderzoek ernstig inbreuk hebben gemaakt op beginselen van een behoorlijke procesorde waardoor doelbewust of met grove veronachtzaming van de belangen van de ver-

dachte aan diens recht op een eerlijke behandeling van zijn zaak is tekortgedaan (Zwolsman-criterium) of indien sprake is van een vormverzuim dat het wettelijk systeem in de kern heeft aangetast (Karman-criterium).

Naar het oordeel van het hof leidt al hetgeen door de verdediging is aangevoerd met betrekking tot aangever naam1 niet tot schendingen zoals bedoeld met het Zwolsman- en/of Karman-criterium. Het verweer wordt verworpen.

2. Tijdverloop in de procedure in hoger beroep en de totale duur van het strafproces

Het hof vat dit verweer op als een beroep op schending van artikel 6, eerste lid, van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) wegens onredelijke vertraging in de vervolging van verdachte.

Daargelaten de omstandigheid dat het dossier binnen acht maanden na het instellen van hoger beroep bij het hof is ingekomen, de procedure in hoger beroep binnen de termijn van twee jaren zal zijn afgerond en de totale duur van het proces niet onredelijk lang is – gelet op de vaste jurisprudentie van de Hoge Raad – en er derhalve geen sprake is van een onredelijke vertraging in de zin van artikel 6, eerste lid, van het EVRM, leidt een eventuele vertraging gelet op het arrest van de Hoge Raad van 17 juni 2008, ECLI:NL:HR:2008:BD2578, niet tot de niet-ontvankelijkheid van het openbaar ministerie in de vervolging van verdachte (recent herhaald in het arrest van de Hoge Raad d.d. 17 april 2018, ECLI:NL:HR:558). Het hof verwerpt daarom ook dit beroep op niet-ontvankelijkheid van het openbaar ministerie in de vervolging van verdachte.

De tenlastelegging

Aan verdachte is – na wijziging van de tenlastelegging ter terechtzitting in eerste aanleg – ten laste gelegd dat:

hij op of omstreeks 16 september 2014 te plaats toen de aldaar dienstdoende naam1, juridisch medewerker handhaving voor de gemeente A en tevens aangewezen als toezichthouder van de gemeente gemeente belast met de uitoefening van enig toezicht, op grond van artikel 2 van de Algemene wet op het binnentreden en/of artikel 5.10 en/of 5.13 van de Wet algemene bepalingen omgevingsrecht een pand/woning op of aan de adres te plaats had betreden ter controle van de naleving van de Wet algemene bepalingen omgevingsrecht en/of het ter plaatse geldende bestemmingsplan, deze door die toezichthouder ter uitvoering van die controle ondernomen handeling(en) opzettelijk heeft belet en/of belemmerd en/of vrijdeld,

door voornoemde ambtenaar (met kracht) te duwen en/of ten gevolge waarvan die ambtenaar ten val is gekomen.

Indien in de tenlastelegging taal- en/of schrijffouten voorkomen, zijn deze verbeterd. De verdachte is daardoor niet geschaad in de verdediging.

Verweren

Het hof is van oordeel dat de namens verdachte gevoerde verweren strekkende tot vrijspraak van het tenlastegelegde worden weerlegd door de gebezigde bewijsmiddelen, zoals deze later in de eventueel op te maken aanvulling op dit arrest zullen worden opgenomen. Het hof heeft geen reden om aan de juistheid en betrouwbaarheid van de inhoud van die bewijsmiddelen te twijfelen.

Voor zover de verdediging stelt dat sprake was van een situatie waarin een toezichthouder onrechtmatig zou hebben opgetreden en dat dit tot vrijspraak moet leiden, overweegt het hof het volgende. Het hof stelt vast dat in ieder geval geen sprake is van een onrechtmatig handelen in het kader van een opsporingsonderzoek jegens deze verdachte. Het ten laste gelegde heeft zich afgespeeld in een situatie waarin sprake was van de uitoefening van de toezichthoudende taak van medewerkers van bouw- en woningtoezicht van de gemeente gemeente. Dit betekent dat artikel 359a van het Wetboek van Strafvordering niet van toepassing is. Het verweer strekkende tot vrijspraak wordt derhalve verworpen.

Bewezenverklaring

Door wettige bewijsmiddelen, waarin zijn vervat de redengevende feiten en omstandigheden waarop de bewezenverklaring steunt, acht het hof wettig en overtuigend bewezen dat verdachte het ten laste gelegde heeft begaan, met dien verstande dat:

hij op 16 september 2014 te plaats toen de aldaar dienstdoende naam1, juridisch medewerker handhaving voor de gemeente gemeente en tevens aangewezen als toezichthouder van de gemeente gemeente belast met de uitoefening van enig toezicht, op grond van artikel 2 van de Algemene wet op het binnentreden en/of artikel 5.10 en/of 5.13 van de Wet algemene bepalingen omgevingsrecht een pand/woning aan de adres te plaats had betreden ter controle van de naleving van de Wet algemene bepalingen omgevingsrecht en het ter plaatse geldende bestemmingsplan, deze door die toezichthouder ter uitvoering van die controle ondernomen handelingen opzettelijk heeft belemmerd, door voornoemde ambtenaar te duwen.

Het hof acht niet wettig en overtuigend bewezen dat naam1 door de duw van verdachte ten val is gekomen. Verdachte wordt daarom van dit deel van de tenlastelegging (partieel) vrijgesproken.

Het hof acht niet bewezen hetgeen verdachte meer of anders is ten laste gelegd dan hierboven is bewezenverklaard, zodat deze daarvan behoort te worden vrijgesproken.

Strafbaarheid van het bewezenverklaarde

Het bewezen verklaarde levert op:

opzettelijk enige handeling, door een ambtenaar met de uitoefening van enig toezicht belast ondernomen ter uitvoering van enig wettelijk voorschrift, belemmeren.

Strafbaarheid van de verdachte

Verdachte is strafbaar aangezien geen omstandigheid is gebleken of aannemelijk geworden die verdachte niet strafbaar zou doen zijn.

Oplegging van straf en/of maatregel

De hierna te melden strafoplegging is in overeenstemming met de aard en de ernst van het bewezenverklaarde en de omstandigheden waaronder dit is begaan, mede gelet op de persoon van verdachte en zijn draagkracht, zoals van een en ander bij het onderzoek ter terechtzitting is gebleken.

Verdachte stond op 16 september 2014 als advocaat zijn cliënt bij toen toezichthouders van de gemeente A, in het bezit van een machtiging tot binnentreden, een controle wilden verrichten in een pand van zijn cliënt. Verdachte kon zich niet vinden in de manier waarop de toezichthouders te werk gingen, meer in het bijzonder niet dat in het pand (film-)beelden werden opgenomen. Hij heeft een van de toezichthouders een duw gegeven en daarmee de toezichthouder belemmerd in zijn werk. Dat verdachte het niet eens was met het maken van opnames door de toezichthouders, wat daar ook van zij, kan zijn handelen op geen enkele wijze rechtvaardigen. Door zijn handelen heeft verdachte er blijk van gegeven geen respect te hebben voor de autoriteiten.

Het hof neemt het verdachte kwalijk dat hij het feit heeft gepleegd terwijl hij aan het werk was in zijn professionele rol als rechtsbijstandsverlener. Een advocaat is bij uitstek iemand die de belangen van zijn cliënt dient te behartigen op een gedegen manier en de rust dient te bewaren in situaties die, zoals in deze zaak kennelijk het geval was, heftig en ingrijpend voor een cliënt kunnen zijn. Met name deze omstandigheden maken dat het hof geen toepassing zal geven aan het bepaalde in

artikel 9a van het Wetboek van Strafrecht, zoals gevorderd door de advocaat-generaal.

Het hof is van oordeel dat de door het openbaar ministerie oorspronkelijk aangeboden transactie, een geldboete van € 150, een passende straf is. Daarbij heeft het hof het verdachte betreffende uittreksel uit de justitiële documentatie van 28 mei 2019 betrokken, waaruit blijkt dat verdachte niet eerde ter zake van strafbare feiten onherroepelijk tot een straf of maatregel is veroordeeld.

Toepasselijke wettelijke voorschriften

Het hof heeft gelet op de artikelen 23, 24, 24c en 184 van het Wetboek van Strafrecht.

Deze voorschriften zijn toegepast, zoals zij golden ten tijde van het bewezen verklaarde.

Beslissing

Het hof:

Vernietigt het vonnis waarvan beroep en doet opnieuw recht:

Verklaart zoals hiervoor overwogen bewezen dat de verdachte het ten laste gelegde heeft begaan.

Verklaart niet bewezen hetgeen de verdachte meer of anders is ten laste gelegd dan hierboven is bewezen verklaard en spreekt de verdachte daarvan vrij.

Verklaart het bewezen verklaarde strafbaar, kwalificeert dit als hiervoor vermeld en verklaart de verdachte strafbaar.

Veroordeelt de verdachte tot een geldboete van € 150 (honderdvijftig euro), bij gebreke van betaling en verhaal te vervangen door 3 (drie) dagen hechtenis.

Noot

1. Dat een toezichthouder wel tegen een duwtje moet kunnen, heeft de advocaat in deze zaak iets te letterlijk opgevat. Tijdens een controle van de woning van zijn cliënt meent de advocaat dat de toezichthouders ten onrechte filmopnames maken. Daarop spreekt hij de toezichthouder aan (wat mag) en vervolgens geeft hij de toezichthouder een *“forse duw met twee handen”* (voor het geval je twijfelde: dat mag dus niet). Dat dit niet de beste keuze is die de desbetreffende advocaat ooit heeft gemaakt, moge duidelijk zijn. Maar is het ook strafbaar op grond van artikel 184 Sr? Daar kan je een verrassend lange discussie over voeren, zo blijkt uit de conclusie van P-G Keulen in deze zaak.

2. Ik zal eerlijk met je zijn. Deze zaak staat primair in de AB omdat het gewoon een goed verhaal is. Daarbij hielp dat ik direct een paar grappen kon bedenken, zodat ik ook zin kreeg om deze

noot te schrijven. Om geen reprimande te krijgen van de redactie over deze handelwijze (met de strekking dat de AB niet de Party is), verhul ik dit feit door in deze noot ook wat breder te kijken naar wat er te leren valt uit deze zaak voor wat betreft het belemmeren van toezichthouders in hun werk. Niet doorvertellen aan de redactie hè?

3. Deze zaak is onderdeel van een langlopend conflict tussen de gemeente Borne en de eigenaren van de woning. Uit publicaties van *TC Tubbantia* blijkt dat er meer dan 50 rechtszaken spelen tussen de partijen. Hoe je dat in vredesnaam voor elkaar krijgt is mij een raadsel, maar het is in ieder geval duidelijk dat partijen een lange voorgeschiedenis hebben en dat er enige wrovel bestaat tussen de partijen. In deze context moet ook het incident dat tot dit arrest heeft geleid worden geplaatst. Waar de toezichthouders stellen enkel op controle te komen om het gebruik van een bijgebouw na te gaan, ervaren de eigenaren en hun advocaten het met name als pesten en intimidatie door de gemeente. De gemeente voelde dan ook al aankomen dat deze controle niet zonder slag of stoot zou kunnen plaatsvinden. Niet voor niets dat de politie al om de hoek geparkeerd stond bij aanvang van de controle.

4. Dan wat er precies gebeurde tijdens de controle. In cassatie heeft de Hoge Raad deze zaak afgedaan op artikel 81 RO (HR 6 april 2021, ECLI:NL:HR:2021:495) en dit arrest van het Hof Arnhem-Leeuwarden uit 2019 is ook spaarzaam voor wat betreft de feiten. Gelukkig geeft de conclusie van P-G Keulen (2 februari 2021, ECLI:NL:PHR:2021:330) veel details.

5. Twee toezichthouders van de gemeente Borne komen op controle bij de eigenaren van een woning met een bijgebouw om te controleren of het bijgebouw niet in strijd met het bestemmingsplan wordt bewoond. Zij zijn rechtsgeldig gemachtigd tot het binnentreden van de woning en tonen die machtiging (over die machtiging is ook tot en met de Afdeling geprocedeerd – zie AB 2017/141 m.nt. C. van Mil). De advocaat loopt met de machtiging weg en komt even later terug met de mededeling dat de machtiging niet rechtsgeldig zou zijn en dat de toegang daarom wordt geweigerd. De toezichthouders roepen daarop de politie erbij, die hen helpt om feitelijk het terrein op te komen. Aangekomen bij het bijgebouw gaat de advocaat (al bellend) fysiek in de deuropening staan om te voorkomen dat er wordt binnengetreden. De politieagent zet de advocaat vervolgens fysiek aan de kant, waarop de toezichthouders binnentreden. Eenmaal binnen is een van de toezichthouders aan het filmen. Dat pikt de advocaat niet, omdat er een afspraak zou zijn gemaakt om niet te filmen. Daarop zegt de advocaat tegen

de toezichthouder dat hij moet stoppen met filmen, wat de toezichthouder weigert. Dan gebeurt het volgende, aldus de toezichthouder:

“Vervolgens stond verdachte recht voor mij en hij gaf mij een forse duw met twee handen. Hij raakte mij op mijn bovenlichaam ter hoogte van mijn schouders. Ik stond op dat moment met mijn rug richting de uitgang. Door deze duw viel ik achterover en struikelde ik over de drempel. Hierdoor raakte ik uit balans en vielen de papieren op de grond.”

6. Ergens hoop je dat dit het moment is dat de advocaat bij zinnen komt en denkt ‘oeps, dat had ik echt niet moeten doen’, om vervolgens met het schaamrood op de kaken de zaak zo geruisloos mogelijk af te handelen. Ik moet je echter teleurstellen. De door het OM aangeboden transactie wijst de advocaat af en hij gaat over de zaak procederen, tot en met de Hoge Raad. Wij kunnen deze ‘tegen beter weten in’ doorzettende confère echter dankbaar zijn voor de daardoor gecreëerde interessante rechtspraak.

7. De zaak leidt namelijk nog tot een aardige juridische discussie. De advocaat wordt schending van artikel 184 Sr ten laste gelegd: het beletten van een ambtshandeling. De advocaat stelt echter dat er een afspraak was gemaakt met de toezichthouders om niet te filmen. Dat heeft de toezichthouder toch gedaan. Omdat de toezichthouder de (vermeende) afspraak niet is nagekomen, was het filmen door de toezichthouder in strijd is met artikel 5:13 Awb en artikel 8 EVRM. Daarom kan niet gezegd worden dat de toezichthouder met het filmen handelde ter uitvoering van een wettelijk voorschrift in de zin van artikel 184 Sr, zodat de advocaat met zijn duw ook niet een handeling belette in de zin van artikel 184 Sr.

8. Even ter herinnering, artikel 184 Sr bepaalt onder meer dat strafbaar is diegene die “*opzettelijk enige handeling, door een van die ambtenaren ondernomen ter uitvoering van enig wettelijk voorschrift, belet, belemmert of verijdelt*”. Daar staat dan (maximaal) drie maanden gevangenisstraf op, maar de richtlijnen van het OM ter zake laten zien dat het in de praktijk (anno 2022) in de regel zal gaan om een geldboete van € 175,-. Bij recidive binnen twee jaar kan belemmeren een geldboete van € 250,- of 20 uur taakstraf opleveren.

9. Er zijn drie voorwaarden voor het strafbaar zijn op grond van artikel 184 Sr. Ten eerste moet er sprake zijn van een handeling van een ambtenaar (ook wel ‘ambtshandeling’). Ten tweede moet die ambtshandeling strekken tot uitvoering van een wettelijk voorschrift. Ten derde moet die ambtshandeling opzettelijk zijn belet, belemmert of verijdelt. Bij dat laatste gaat het om voorwaardelijk opzet (‘het bewust de aanmerkelijk kans aanvaarden dat’). De drempel

voor de vraag wat onder ‘belemmeren’ wordt verstaan is verder niet heel hoog, zo blijkt uit het arrest van de Hoge Raad over de Barneveldse DHw-controleurs (HR 17 oktober 2017, ECLI:NL:HR:2017:2634, AB 2018/61 m.nt. J.G. Brouwer en C.E. Huls). Een keer weigeren om mee te werken, en je bent er onder omstandigheden al (in dat geval was het wel een vrij dreigende weigering door een Hells Angel, maar dat terzijde).

10. In deze zaak gaat het om alle drie de voorwaarden, maar met name om de tweede voorwaarde: de vraag of de toezichthouder handelde ter uitvoering van een wettelijk voorschrift toen hij een duw kreeg. Na wat beschouwingen over het feit dat het filmen in een woning op zichzelf gebaseerd kan worden op toezichthoudersbevoegdheden (en de machtiging om de woning binnen te treden), concludeert P-G Keulen (r.o. 33) dat uit de term ‘wettelijk voorschrift’ volgt dat de handelingen van de toezichthouder die zijn belemmerd moeten voldoen aan de eisen van proportionaliteit en subsidiariteit. Met andere woorden: als de toezichthouder in strijd met artikel 5:13 Awb handelt bij zijn controle, dan is het belemmeren van het toezicht niet strafbaar op grond van artikel 184 Sr. Gaat een toezichthouder de inrichting van je woning helemaal kort en klein slaan, dan is het belemmeren daarvan niet strafbaar. Klinkt redelijk.

11. In het verleden daarvan concludeert P-G Keulen dat als er inderdaad een afspraak zou zijn gemaakt over de manier van de uitvoering van de controle, die afspraak “*een indicatie [is] van de wijze van uitvoering die aan deze beginselen voldoet en als ‘gepast’ kan gelden*” en betekenis heeft voor de strafrechter. De P-G zegt tegelijkertijd niet dat het handelen in strijd met een gemaakte afspraak automatisch betekent dat in strijd met artikel 5:13 Awb wordt gehandeld. Alleen dat de afspraak op zichzelf relevant is.

12. Dat zijn wat mij betreft hele aardig inzichten voor de praktijk. Het belemmeren van een toezichthouder is niet strafbaar als hij zelf niet binnen de grenzen van zijn bevoegdheid blijft, en het is mogelijk om afspraken te maken over het uitvoeren van een controle die inkleuren wat proportioneel en subsidiair is in het concrete geval.

13. Niet dat deze hele discussie de advocaat helpt hoor. De P-G laat vervolgens in het midden of er nu wel of niet een afspraak was, maar lost het anders op (r.o. 35):

“In het begrip afspraak ligt evenwel een element van wederkerigheid besloten. De tegenprestatie die – impliciet of expliciet – van de bewoner en degenen die hem bijstaan wordt verlangd, is naar het mij voorkomt het achterwege blijven van verzet. De toezichthouder legt zich vast op een nader omschreven wijze

van uitvoering van de inspectie; daar staat tegenover dat de bewoner de (in lijn met die afspraken uitgevoerde) inspectie niet tegenwerkt. De gepastheid van de wijze van uitvoering in het licht van een gemaakte afspraak hangt daarmee ook van de opstelling van de bewoner af. Bij verzet van de bewoner is de toezichthouder niet aan uitlatingen omtrent de wijze van uitvoering van de inspectie gebonden.”

14. Dus in dit geval verviel de gehoudenheid van de toezichthouders om een eventuele afspraak na te komen toen hen de toegang werd geweigerd. Daarom is het bestaan van de afspraak niet relevant, aldus de P-G.

15. Mocht je na het lezen van dit alles wat verwonderd achterblijven, dan snap ik dat. Het kan toch niet zo zijn dat het schenden van een afspraak over het niet filmen betekent dat je een toezichthouder mag duwen? Dat klopt en dat heeft te maken met het feit dat alleen artikel 184 Sr ten grondslag is gelegd. Ik laat P-G Keulen graag aan het woord (r.o. 45):

“Voor alle duidelijkheid: dat een afspraak om alleen foto’s te maken en niet te filmen in beginsel aan een bewezenverklaring in de weg kan staan, houdt verband met de omstandigheid dat art. 184 Sr ten laste is gelegd. Het duwen van een persoon, waardoor deze ten val komt, kan onder omstandigheden (ook) mishandeling opleveren.”

T.N. Sanders